

luftfartøjer i udlandet i stedet for, som i den gældende lov, at opregne bestemte paragraffer, idet det med henblik på den fortsatte udvikling af luftfarten skønnes mest hensigtsmæssigt at overlade til praksis at løse de spørgsmål, som måtte opstå med hensyn til anvendelsen uden for dansk område af de enkelte bestemmelser i loven.

§ 4 fastsætter, at luftfartsloven skal finde anvendelse på luftfart med danske luftfartøjer uden for dansk område, altså både på andre staters territorium og på internationalt område. Loven kommer dog ikke til anvendelse, dersom den strider mod fremmed ret, som efter overenskomst med fremmed stat eller i øvrigt ud fra almindelige retsgrundsætninger skal finde anvendelse.

At registreringsstatens ret i tilfælde af et luftfartøjs flyvning over en fremmed stat i et vist omfang må vige for dennes ret følger, for så vidt angår stater, der har tiltrådt Chicagokonventionen, af dennes art. 11, der bestemmer, at en kontraherende stats love og forskrifter angående adgang til og afgang fra dens territorium for luftfartøjer, indsat i international luftfart, såvel som angående driften og navigeringen af sådanne luftfartøjer, medens de befinder sig inden for dens territorium, finder anvendelse på samtlige kontraherende staters luftfartøjer uden hensyn til disses nationalitet, og skal efterkommes af disse luftfartøjer ved indflyvning på eller udflyvning fra den pågældende stats territorium, eller medens de befinder sig inden for dette. Det er almindeligt antaget, at art. 11 i første række tager sigte på trafikregler, benyttelse af bestemte lufthavne o. l., og for trafikreglernes vedkommende er bestemmelsen nærmere fortolket ved et af ICAO udfærdiget annek, hvori det udtales, at for så vidt de ikke kommer i modstrid med regler udfærdiget af den stat, der har jurisdiktion over det overfløjne territorium, kommer registreringsstatens regler til anvendelse på ethvert luftfartøj, der bærer en kontraherende stats nationalitets- og registreringsmærke, hvor det end måtte befinde sig.

Bestemmelsen i art. 11 antages ikke at tage sigte på den lovgivning med tilhørende forskrifter, som alene vedrører luftfartøjers luftdygtighed, deres bemanning m. v., hvilket fremgår dels af bestemmelser i selve Chicagokonventionen, således art. 20 (anbringelse af nationalitets- og registreringsmærker), art. 29 (dokumenter, der skal medføres i luftfartøjer), art. 30 (luftfartøjers radioudrustning), art. 31 (luftdygtighedsbeviser), art. 32 (besætningens certifikater) samt art. 34 (rejsejournaler), dels af flere bestemmelser i de til konventionen knyttede annekser. Således anføres det i en note

under de generelle bestemmelser i et annekts vedrørende driftsforskrifter for såvel regelmæssig som ikke-regelmæssig offentlig lufttrafik, at registreringslandet har hovedansvaret for de luftfartøjer, der har dets nationalitet, uanset hvor de befinder sig. I et annekts vedrørende luftdygtighed fastsættes det, at den afgørende stillingtagen til et luftfartøjs luftdygtighed efter havarier af større eller mindre omfang påhviler registreringslandet, uanset om det pågældende luftfartøj befinder sig i et fremmed land.

Man mener herefter, at der ikke efter Chicagokonventionen med tilhørende annekser er noget til hinder for, at reglerne i luftfartsloven og de hertil hørende forskrifter kommer til anvendelse på danske luftfartøjer, hvor de end måtte befinde sig, med den begrænsning der efter det ovenfor anførte følger af Chicagokonventionen med tilhørende annekser.

Det er imidlertid ikke blot som følge af overenskomst med fremmed stat, at dansk ret i et vist omfang må vige for fremmed ret, idet dansk ret, som ovenfor anført, også i andre tilfælde må vige for retten i den overfløjne stat, for så vidt denne i kraft af sin suverænitet kræver sin ret anvendt, og denne ikke strider mod almindelige retsgrundsætninger.

Bestemmelsen vil næppe give anledning til større vanskeligheder, da der på en række områder i luftfarten i ret stor udstrækning gælder samme eller i det væsentlige samme regler i de forskellige lande. Man må regne med, at dette i fremtiden vil blive tilfældet i endnu større omfang, end det er nu, idet der under ledelse af ICAO foretages et omfattende arbejde for at tilvejebringe større ensartethed mellem luftfartsbestemmelserne i de forskellige lande. I den udstrækning, der i en fremmed stat gælder luftfartsbestemmelser af samme eller lignende indhold som de tilsvarende danske, får spørgsmålet, om det er dansk ret eller stedets ret, som i det konkrete forhold kommer til anvendelse på det danske luftfartøj, ingen eller liden praktisk betydning.

Man har anset det for ufornuddent udtrykkeligt at fastslå, at en administrativ forskrift kan gives gyldighed uden for dansk område på samme betingelser som den lovbestemmelse, i henhold til hvilken den er udfærdiget.

Til § 5.

Bestemmelsen, der er en naturlig konsekvens af Danmarks tiltrædelse af Warszawa-konventionen, fastslår, at bestemmelserne i kap. 9 ikke alene finder anvendelse på luftfart inden for dansk om-